

PRIMAVERA

I

Primavera, Primavera,
vestida de mil colors
i de llums,
recollir de tu volguera
el roig clavell dels amors
i els perfums.

II

Primavera, Primavera,
la més bonica de l'any,
de l'Amor
no m'ensenyés, ploranera,
la dàlia del desengany
del meu cor.

III

Primavera, Primavera,
no he de buscar el delit,
el plaer
—que no és glòria verdadera—
en el ram verd i florit
del voler.

SOFIA SALVADOR

NINOTS DE FALLA

Pobres ninots plantats damunt la falla
que no teniu cervell i us falta cor,
que esteu farcits de draps bruts i de palla
tot fent un gest humà de joia o por.

Veniu al món només per fer riulla,
per escarnir el vici que no mor
i tots els anys guanyeu galant batalla
perquè l'humor fa esclat com una flor.

Pobres ninots! Sou fills de la ironia
i al carafal esteu per a alegria
d'una Ciutat que riu tot fent camí.

Glorialment el foc us nimba i mata:
la flama ardent —punyal groc i escarlata—
us va cremant i us du al vostre Destí.

CARLES SALVADOR

Aixina dona gust

ELS GREMIS FALLERS

El molt assaonat Gremi dels Forners va tindre un èxit: en compte de fer un rollo va fer una bona falla, que se cremà davant de la Casa de la Ciutat, en la gran plaça valenciana.

Altres gremis, agrupacions, reunions i constitucions voldran pendre igual determinació adoptiva. Clar que els forners tenen antecedents fallers en el seu ofici. Totes les nits encenen la falla del forn, passen les nits en les mans en la pasta i a la matina queda tot en un montó de cendra.

Però aquestes qualitats de treball nocturn similars a les falleres, també les poden reclamar els de l'estimat "Grup de la Neteja", de gran historial faller, perquè per la nit alcen la seua pòlseguera, alegren les acres en la romança de les graneres i a l'hora de l'última estrela matutina, tot està fet. Ben mirat, també tenen un fonamentat dret a ser fallers màxims de la Ciutat.

Per una atra banda, esperem la sollicitud del molt canturrejat "Grup dels Serenos", per a ofrenar la seua falla front a la façana de l'Ajuntament, en gràcia a les bones pagues rebudes pels seus passejats serveis.

Tampoc no estarà lluny de ser proveedors de la magnànima falla capitalista, el perfumat i colorista comerç titolat: "Ramell de Floreres", que són en realitat les inquilines de la plaça i les que, en últim terme, es beneficien de la concurrència a la dita plaça, per haver en ella una falla de postín.

Segons ecos i becos, els malalts que no dormen per la nit i les malaltes que no tenen són, volen constituir-se en un "Conglomerat de Desvelats", per al foment de dictracions nocturnes, i entra en el seu pla, a més d'enterar-se dels que van tard a casa, de la preparació, cotisació i plantació de la més gran falla, en totes les conseqüències de reunions i sopars que els alivien de les males nits cròniques.

També la modesta i sacrificada societat de "Les Viudes dels Fallers", volent tornar per l'esplendor de la festa que tant enaltiren els seus fiambres marits, desitja quedar-se l'exclusiva de la plaça del

Cabdill, per a donar lliçons a molts fallers d'avui de com deu ser una *planta*, com se deuen cremar uns millers de pesetes i com les viudes saben recordar la festívola fumaguera de les falles dels seus plorats i insubstituïbles marits.

No cap dubte que l'èxit estimula la competència; però no oblidem que diuen que l'enveja és una passió bastarda, la més parda del carrer de la Carda. I tal volta siga l'enveja el mòbil que inflama estos dies el lucratiu i despreciat mercat negre. Tots els estraperlistes ardxen d'entusiasme. Volen fer patent la seua amor a València i sacrificar la seua bolxaca, que tant replena està, plantant una falla mascle que doni honor i glòria a la ciutat. Vo' en constituir-se en una clandestina professió, sota el nom de "La Delícia de l'Estraperlo".

Es el cas que, a este pas hi haurà que tirar-los el llac. No devia d'acceptar-se tant de sacrifici. València, agraïda, estima els esforços que fan per a superar-se totes les entitats que van inflamant-se d'esperit faller.

Clar que, en realitat, no representa res per a certes agrupacions cremar en una nit molts duros en fircens i glòria, per a què se veja que són rumboses, i sobre tot sabent com sabem que totes estes entitats tenen cobertes en excés les més ambicioes tasques internes: escoles d'aprenentatge, beques per a estudis de perfeccionament professional, cases socials confortables, grups de cases per als seus adherits, biblioteques... Quan tot està resolt, està molt bé saber cremar un superàvit en una nit.

Estos exemplars desprendiments són molt lloables per lo desinteressats, tenint present que la falla que oferixen no la planten davant del casal del seu Gremi, sinó sobre el basament de pedra de la millor plaça, i això que saben que el que "planta" en pedra no pot esperar que medre l'arrai!, que el bon terreny faller per a què la falla creïxca, eixample i se perpetue, ha de ser moll, fàcil, popular..., de barri...

F. HERNANDEZ-CASAJUANA

* * Marinada de la nit de Sant Josep * *

D'ella s'era dit: "El Senyor em va posseir al començament dels seus camins, abans que res no fera, ja del principi" (Prov. VIII-22); ell era només una rameta entre les rames de l'arbre de David. Però ell, Josep, duia als ulls la pau de l'obediència i al cor la flama patriarcal; i com "el camí del Senyor és la força del senzill (Prov. X-29), ell, Josep, era l'espós de Maria. Potser ni la va vore, vestida de blanc, cap de les dues vegades anuals que les donzelles anaven a les vinyes a cantar Proverbis de Salomó; però estava designat.

I aquella nit —que és l'alba del món—, quan a penes havia tornat a l'espai, entre els germans, l'estel dels Mags, i quan encara era tebiona la llet ofrenada pels pastors, Josep va escoltar l'àngel del Senyor i, complint-se la profecia, sortia de l'estable de Betlem, portant del ramal la somereta sobre la qual cavalcava Maria amb l'Infant acaronat al pit.

"Fuig cap a l'Egipte" (Mat. II-13), li havia dit l'àngel. I sobre el silenci solemne del desert, els peus de Josep no coneixien el cansament i, avant, avant, com l'himne mut del sacrifici... Aquells peus de l'home elegit d'entre els hòmens per a la paternitat pura, avançaven d'un continent a l'altre, com després l'Església avançaria de continent a continents, havent proclamat Patró Universal el fuster de Natzaret, humil i sense història, com la castedat.

Sant Josep callava; els seus ulls eren blaus d'aquella clara nit d'hivern. El desert s'omplia d'una remor suau i llunyana, com una cançó adormidora dita amb els llavis plegats. Era la mar. Ell passava per l'istme, i d'una banda

el Mar Roig i d'altra banda el Mediterrani, li furtaven l'exemple del silenci i se l'enduien, comentant-lo d'ona en onada, a totes les platges amoroses i a totes les costes rebels.

Els pescadors d'aquestes platges nostres, mediterrànies, que, com els Apòstols en hores transcendentals, treien les xarxes buides, aquella nit les varen treure plenes, plenes d'estels lluminosos com la devoció, els mateixos estels lluminosos que Josep duia als ulls per a guiar la somereta camí de la salvació de la Humanitat.

...La nostra València, pels anys, del paganisme del foc ha fet un devot sacrifici al Patriarca, i a cada any flames i flames, impersonals com l'ànima del Sant, encenen el cor valencià amb la vehemència de l'única llum que deixa la Ullició de la cendra.

El goig posa als cervells un entusiasme poc amic de la meditació, i és tanta l'ofrena que se fa, que l'ofrena mateixa fa oblidar una mica l'oferiment. Per això després, quan les flames s'han fet estels i el fum s'ha fet espai, quan els hòmens s'adormen xopats d'un sentit de festa i d'un sentiment de fe, és quan la mar, la mar de la nostra grandesa, eixampla la seua remor suau cantant amb un aleteig angèlic: "Glòria a Déu en les altures i a la terra pau als hòmens de bona voluntat" (Lluc, II-14), i és com una cançó adormidora dita amb els llavis plegats, que dura fins que s'esclata l'assutzena immortal de Sant Josep, que és l'alba perfecta.

XAVIER CASP

Dèneu de Març

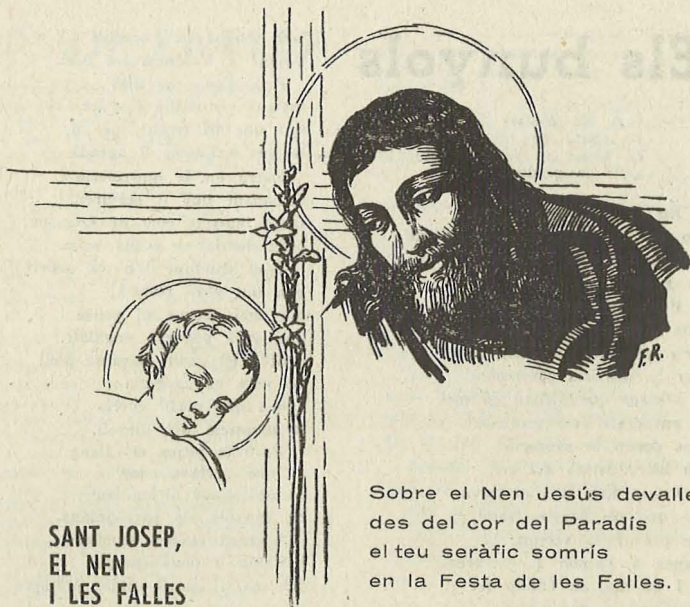
Dèneu de Març, Sant Josep, festa gran per excel·lència, festa en què tots en València volen nomenar-se Pep.

Festa d'imaginació, on del més gran al petit enlairen tots l'esperit plegats de grata emoció.

Es la festa de les falles, festa de gran alegria, festa en què la melengia desapareix entre rialles.

I quan ja les han cremat entre trons i mascletades, la gent trenca en carcallades fins que el foc ja s'ha apagat.

FRANCESC ESTEVE

SANT JOSEP,
EL NEN
I LES FALLES

Sobre el Nen Jesús devalles
des del cor del Paradís
el teu seràfic somris
en la Festa de les Falles.

CARLES SALVADOR